

Ελένη Σεμερτζίδου

Ο Ερώμενος

Θεατρικό έργο
(σε έξι πράξεις)

Θεσσαλονίκη 2012

ΠΡΟΣΩΠΑ:

1. ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ

Σημείωμα

Ποια είναι τα πραγματικά αίτια που οδηγούν μια γυναίκα στη δημιουργία σχέσης με νεότερο σύντροφο; Στον μονόλογο του νεαρού άντρα περιγράφεται μια τέτοια σχέση, στη διάρκεια της οποίας εντείνονται αντί να επουλώνονται τα τραύματα της υφέρπουσας παθολογίας. Πρόκειται για μια σχέση «ναρκισσιστικού» χαρακτήρα, όπου η γυναίκα βλέπει τον νεαρό άντρα ως ένα «μέσο» εκτόνωσης συναισθημάτων και κάλυψης εσωτερικών κενών, και το αντίστροφο.

Τα πρόσωπα του έργου – ο νεαρός άντρας και η μεγαλύτερη κατά πολλά έτη σύντροφός του, η Σίσι - εμπλέκονται σε ένα «ερωτικό παιχνίδι», όπου το σώμα γίνεται «αντικείμενο», προέκταση εαυτού του ενός για τον άλλο, με αποτέλεσμα να χάνεται κάθε πιθανότητα ψυχικά υγιούς σύνδεσης.

Τη σκηνή «εξουσιάζει» μόνο ο νεαρός άντρας, καθώς η σύντροφός του δεν εμφανίζεται πουθενά στη διάρκεια του έργου. Η «τολμηρή» ένδυσή του – το γυμνό σώμα του καλύπτει (εκτός από τις δύο τελευταίες πράξεις) μονάχα ένα σεντόνι – και τα λουστρίνια παπούτσια του να αποτελούν το αθάνατο σύμβολο ενός «αρρωστημένου φетиχισμού» συμπληρώνουν και αποκαλύπτουν μια φιγούρα «ερωτική», όπου ο ψυχικός ακρωτηριασμός ξεδιπλώνεται μέσα από «πολλαπλούς οργασμούς» και βαθιές εξομολογήσεις προς το κοινό.

Σε μια σχέση «τρόπαιο», όπου απουσιάζει παντελώς κάθε σοβαρότητα και σεβασμός, είναι καταδικασμένα, εκ προοιμίου, τα δύο πρόσωπα να μείνουν για πάντα «ξένοι» ο ένας για τον άλλο.

«Υπάρχει, άραγε, οικειότητα στη ζωή, αδέρφια μου; ...

(σβήνει το τσιγάρο του στο πάτωμα)

»Μια αίσθηση που δεν χάνεται ποτέ. Όσα χρόνια κι αν περάσουν, την κουβαλάς επάνω σου, σαν καταδίκη ... Σαν κατάρα ...», θα πει, στο τέλος του έργου, ο νεαρός άντρας, για να δώσει ένα τέλος και στη δική του «μοιραία» ζωή.

Τα μάτια του θα στραφούν στην εικόνα του Εσταυρωμένου, που κρέμεται πάνω από το διπλό κρεβάτι του, αναζητώντας εκεί, στο ύστατο ψυχορράγημα, τη «διαβεβαίωση» ότι, ακόμη και έτσι, ο «πτωτικός άνθρωπος» δεν «πεθαίνει», αλλά μάλλον «αναγεννιάται» ...

»Πεθαίνω, Θεέ μου! ...

(στο πάτωμα πεσμένος) Όχι Όχι, αγάπη μου Δεν πεθαίνω ...

Είμαι ακόμη ζωντανός!... »

Η συγγραφέας
Ελένη Σεμερτζίδου

1^η Πράξη

(Ξαπλωμένος σ' ένα διπλό κρεβάτι, ένας νεαρός άντρας περιεργάζεται ευλαβικά και ηδονικά το σώμα του.

Ωραίος, εγωπαθής, ηδυπαθής και λάγνος.

Μπερδεμένα λευκά σεντόνια κρύβουν τη γύμνια του. Αγκαλιάζει το μαξιλάρι του και του μιλάει ερωτικά. Ακούγονται ψίθυροι και τίποτα συγκεκριμένο. Το φιλάει και έπειτα, αποκαμωμένος, το αφήνει πάνω στο στήθος του.

Δίπλα στο κρεβάτι, βαλμένα με προσοχή, ένα ζευγάρι λουστρίνια παπούτσια, ενώ, στο πάτωμα ριγμένα, ένα μαύρο παντελόνι και ένα λευκό πουκάμισο.

Το κρεβάτι, σε χρώμα ασημί, με την εικόνα του Εσταυρωμένου να κρέμεται από πάνω.

Η κουρτίνα του δωματίου ανεμίζει στους ήχους λυρικής μελωδίας.

Ξαφνικά, ο νεαρός άντρας αρχίζει να ανασαίνει βαθιά και η μελωδία διακόπτεται)

- **ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ:** «Είναι πολύ ωραίο, αλλά και δυσβάσταχτο μαζί. Τις περισσότερες φορές, ξέρετε, αισθάνομαι ότι το οξυγόνο τελειώνει και πρέπει να προλάβω. *(παίρνει βαθιές ανάσες)* Σαν να πνίγομαι ... Η κάθε φορά ... Φαντάζεστε ... Είναι διαφορετική ... Το κορμί σου πονάει, απελευθερωμένο. Τα δάχτυλα κάμπτονται και γαντζώνονται, έτοιμα να ξεσκίσουν ό,τι αντιστέκεται. Υγρές ανάσες τυλίγουν το δωμάτιο και, ύστερα, γλιστράνε από τους τοίχους στη κουρτίνα, το πάτωμα ... Τότε ... Χάνομαι ... Κλείνω τα μάτια και μένω ακίνητος ... Λίγα λεπτά ... Λίγα λεπτά ακόμη και! ... *(φωνάζει δυνατά)* Σβήνω, αγάπη μου! *(Σφίγγει με μανία το μαξιλάρι επάνω του. Το σώμα του συσπάται. Δυνατό βογκητό. Ακίνητος. Μάτια κλειστά ... Βαθιές ανάσες πάλι. Ανοίγει τα μάτια)*

»Αυτό ήταν ... Τελείωσε ... Θλίψη; ... *(προς το κοινό)* Εμένα ρωτάτε; Με ρωτάτε αν αισθάνομαι θλίψη; ... Πάντα θλίψη μετά! Πάντα πόνος, βέβαια! *(μικρή παύση)* Ω! Δεν το αντέχω αυτό! Με σκοτώνει! *(πετάει το μαξιλάρι οργισμένα. Μικρή παύση. Γελάει δυνατά)* Είμαι απελευθερωμένος!... Δυνατός! ... Σίγουρος για τον εαυτό μου! ... Ποιος είπε ότι ο πόνος δεν συνοδεύεται κι από λίγη δόση σιγουριάς μετά; Βασανιζόμενος ο άνθρωπος, λυτρώνεται! *(μικρή παύση)* Υψηλή φιλοσοφία θα μου πείτε. Το ξέρω. *(μικρή παύση)* Κι Εκείνος ...*(Στρέφει το κεφάλι του και κοιτάζει τον Εσταυρωμένο να κρέμεται πάνω από το κρεβάτι)* Στο πιο ψηλό σημείο το κάρφωσε το σώμα Του ...

»Παλιότερα, ντρεπόμουνα το βλέμμα Του. Δεν το κρύβω. Έπαιρνα το σεντόνι, το έκανα κουβάρι, για να κρύψω *(κοιτάει την ηβική χώρα)* ... Φανταστείτε, πόσο ντρεπόμουν! Τα δάχτυλά της λικνίζονταν, τότε, με άνεση κάτω από τα σεντόνια. Ο πόνος φούντωνε κι ύστερα ξεθύμανε ... Πέθαινα μέσα στα χέρια της ... *(μικρή παύση)* Πόσο μακρύς είναι, τελικά, ο δρόμος του Έρωτα! Για σκεφτείτε! Λακκούβες, χαντάκια, πυρπολημένες διαδρομές ... Κι ύστερα μοναξιά ... Δεν θέλεις να βλέπεις τα συντρίμια που άφησε πίσω του ο τυφώνας ...

»Μα ... Για τι άλλο; Για τον Έρωτα σάς μιλάω, φυσικά! *(μικρή παύση. Απευθυνόμενος προς το κοινό)* Ε! Εσύ! ... Σ' εσένα μιλάω! Εσύ που με κοιτάζεις περίεργα! Για τον Έρωτα σου μιλάω, ανυποψίαστε! Εσείς, κύριέ μου, δεν επιτρέψατε ποτέ στα δάχτυλά σας να χορέψουν ρυθμικά κάτω από ένα λευκό σεντόνι; Μη λέτε ψέματα! Ο δρόμος του Έρωτα πέρασε και από τη δική σας

αυλή, αγαπητέ μου! *(μικρή παύση. Μαλακώνοντας τον τόνο της φωνής του)* Και ... Συγγνώμη αν σας αγρίεψα πριν από λίγο. Είμαι παρορμητικός! *(γέλια)*

»*(κοιτάζοντας το κοινό εξονυχιστικά)* Στο τέλος, θα γίνουμε φίλοι εμείς ... Θα δείτε ... Θα βγούμε γνωστοί ... Έχω υπομονή. Έχετε υπομονή *(μικρή παύση. Φωνάζει δυνατά)* Δεν θεωρώ ότι είμαι μαλάκας! Εντάξει; *(προς το κοινό)* Και κόψε την πλάκα! Ακούς; Σ' εσένα το λέω! Σ' εσένα που με κοιτάς σαν χάνος μεσ' τα μάτια!

(σηκώνει ελαφρά το σεντόνι και κοιτάζει από κάτω, στην ηβική χώρα, μονολογώντας σχεδόν ψιθυριστά) Έρωτας και μαλακία ... Μαλακία και Έρωτας ... Ένα συν ένα, ένα! ... *(χαμογελώντας με σαρκασμό)* Και το 'να και το άλλο, σας είναι γνωστά, αδέρφια μου! Είδατε που, στο τέλος, θα βγούμε να είμαστε ολίγον γνωστοί;! Κάτι από ολίγη γνωστή μαλακία, δηλαδή! ... *(γελάει δυνατά και φωνάζει)* Συνταυτιζόμαστε, φίλοι μου! *(πετάει ψηλά το σεντόνι, για να ξαναπέσει αυτό στο κρεβάτι και να καλύψει το σώμα του)* Ω! Μα, μην ντρέπεστε! Μην ντρέπεστε, αδελφάκια μου! Δεν είδατε δα και τίποτα! Τη γύμνια μου ξέρω καλά να τη σκεπάζω! Έννοια σας!

(ακούγεται ξανά η ίδια λυρική μελωδία από το βάθος της σκηνής. Γέρνει νωχελικά στο κρεβάτι)

»Αααχ! ... *(Βγάζει το ένα του πόδι από τα σεντόνια και χαιδεύει ηδονικά τον μηρό του)* Τι άγγιγμα! Πόσο μ' αρέσει, όταν μ' αγγίζει έτσι με τα δάχτυλά της! Βελούδινη αίσθηση. Δεν νομίζετε; ... *(μικρή παύση. Κοιτάζει ολόγυρα το κοινό)* Ο «άλλος» που λέτε, φίλοι μου ... Ελάτε τώρα! *(το χέρι του ανεβαίνει αισθησιακά από τον μηρό προς την ηβική χώρα)* ... Μην κάνετε ότι δεν καταλαβαίνετε τι σας λέω! *(προς το κοινό)* Εσύ! Σ' εσένα μιλάω, άμοιρε! ... Ο «άλλος» ... Για τον «άλλο» σου μιλάω, ρε μαλάκα! Μη χαζοκοιτάς και κόψε τη καζούρα! *(μικρή παύση)* Λοιπόν ... Τι έλεγα; Α! Ναι! Βράχος ακλόνητος ο «άλλος»! ... *(σηκώνει λιγάκι το σεντόνι και κοιτάζει πονηρά από κάτω. Χαμογελάει)* Σωστό ατσάλι, ο «άλλος»! Ελάτε! Ελάτε! Είπαμε! *(γελάει δυνατά)* Μόνο αλήθειες μεταξύ μας! *(γέλια)*

(Σταματάει απότομα. Τα χέρια του ψαχουλεύουν κάτω από τα σεντόνια. Το σώμα του συσπάται. Βγάζει ένα δυνατό σπαραχτικό βογκητό, σαν να πνίγεται. Φωνάζει δυνατά) Σβήνω! ... *(μικρή παύση)* Αυτό ήταν ... Τελείωσε ... *(Ανασηκώνει με συστολή τα σεντόνια και κοιτάζει ξανά από κάτω)* Της άρεσε; Εμένα μου άρεσε, πάντως! Πάρα πολύ μου άρεσε, σας λέω! ... *(μικρή παύση. Προς το κοινό)* Εσάς; ...

»... Ε! Άντε στο διάολο! Χαχάμηδες του κερατά! Τον παλαμίζετε νύχτα-μέρα κι εμένα κοιτάτε καχύποπτα σαν μωρές παρθένες! Παρλαπίπες! Να πάτε να πνιγείτε, ρε! Θεατρίνοι της πεντάρας! Τι ξέρετε εσείς απ' την απάτη; Ε; Απ' το αποπλάνημα της σάρκας και του νου; Όταν το χέρι ταξιδεύει προς το μέρος της καρδιάς, κι εκείνη, αγκομαχώντας ... *(μικρή παύση)* Αλήθεια ... Το ακούσατε ποτέ το αγκομαχητό της καρδιάς σας; *(μικρή παύση)* Ε! *(προς το κοινό)* Σε εσάς μιλάω! Ξυπνήστε! *(βάζει το χέρι του στο γυμνό στήθος του, στο μέρος της καρδιάς. Μικρή παύση. Σιγανή φωνή)* Εγώ το ακούω ... Το ακούω δειλά ... Σαν ένα ρυάκι που κυλάει σιγανά κι έπειτα γλείφει όποια πέτρα συναντήσει ... *(μικρή παύση. Ανασηκώνει το σεντόνι και κοιτάει από κάτω. Φωνάζει δυνατά)* Πέτρωσες, πάλι, γαμώτο μου! Ατσάλωσες, καημέ μου! Ατσάλωσες! *(μικρή παύση)*

(συντετριμμένος, χαμηλώνει τον τόνο της φωνής του) Συγγνώμη ... Δεν πρέπει να μιλάω έτσι. Είπαμε ... Παρορμητικός! (μικρή παύση) Εσείς ... Εγώ ... Αδέλφια ... Ολίγον γνωστοί! Θα γνωριστούμε καλύτερα, ωστόσο. Σας ξέρω. Μ' έχετε ανάγκη. Κι εγώ εσάς. Αγαπιόμαστε ... Δεν το κρύβω ...

(Ψαχουλεύει κάτω από τα σεντόνια. Κρατάει την αναπνοή του και τινάζει, ξαφνικά, το στήθος του απότομα)
(δυνατό βογκητό)

»Ααααχ! ... Ω, Θεέ μου! Τι πάθος! ... (μικρή παύση) Τελείωσε ... (ανασηκώνει πάλι το σεντόνι) Αυτό ήταν ... Πέρασε ... Εμένα μου άρεσε, πάντως! (μικρή παύση) Αν πόνεσα; Με ρωτάτε αν πόνεσα; (μικρή παύση) Λιγάκι! Λιγάκι πόνεσα! Δεν το κρύβω! Όχι ψέματα ανάμεσά μας! Το είπαμε αυτό! Κι εσείς πονέσατε, όμως. Το βλέπω! Μη το αρνείστε, αδελφάκια! Αυτή η ρυτιδούλα δίπλα στο χείλι σας τα μαρτυράει όλα! Αποκαμωμένοι μού φαίνεστε. (με πονηρό χαμόγελο) Μακρύ το βράδυ που περάσατε, ε; Τρυγονάκια μου! (μικρή παύση. Απελπισμένα) Αλίμονο! Θεέ του Έρωτα, για ποια τυράγνια μάς ορίζεις, δίχως μοίρα! (μικρή παύση)

»(χαμογελώντας πονηρά) Τώρα, βέβαια, που το λέμε, δεν είναι λόγος αυτός για να μου παραπονιέστε, γλυκά μου! Βλέπετε, είναι το βράδυ πρόσφορο για τ' ακριβά τα γούστα! Δεν συμφωνείτε; Θεός αυτός, αλλά κι εμείς μικροί θεοί μαζί του! Ποιος δεν πληρώνει μοιρασιά για το κρεβάτι που 'χει; {} (ανασηκώνει λιγάκι το σεντόνι. Σφίγγει τα δόντια) Άντε πάλι! Τι ήθελα και το 'πα, ο ανόητος! ... Ααααχ! ...

»Θεέ μου ... Πάει ... Τέλειωσε ... (μικρή παύση) Ναι! Ναι! Ξέρω τι θα με ρωτήσετε. Αν της άρεσε! (μικρή παύση) Της άρεσε! Της άρεσε! Και μένα μου άρεσε πολύ! (πάει να ανασηκώσει, πάλι, το σεντόνι για να κοιτάξει από κάτω, αλλά το μετανιώνει) Δεν χρειάζεται ... Αφού ... Πάει ... Πέρασε ...

»Τι να πει κανείς! ... Α! Ναι! Για τα γούστα! Τα ακριβά τα γούστα, λοιπόν, πληρώνονται, σας έλεγα, πουλάκια μου! (ξεκαρδίζεται στα γέλια) Ακούστε προσεχτικά! Πέρσι, για παράδειγμα, το βαλάντιό μου εξανεμίστηκε στους τέσσερις ανέμους. Πριν προλάβω να τ' αντιληφθώ, βρέθηκα ανάργυρος! (γέλια. Σταματάει απότομα. Τα δάχτυλά του ψαχουλεύουν κάτω από το σεντόνι. Σοβαρά) Όχι ... Εντάξει ... Κάποια αργύρια μού έχουν απομείνει ...

»(Βγάζει το χέρι του από τα σεντόνια και τα δάχτυλά του χαϊδεύουν τώρα αισθησιακά το στήθος του. Κατεβαίνουν πάλι προς την ηβική χώρα, που τη σκεπάζει το σεντόνι) ... Αααχ! Απ' τα γλυκόλογα και τα χάδια της ξέχασα να σας πω, γλυκά μου ... (μικρή παύση) Τι έλεγα; Ε; (σταματά. Κοιτάζει ολόγυρα το κοινό) Καμιά ιδέα, παιδιά; (μικρή παύση. Παρατηρεί το σεντόνι που κρύβει το φύλο του. Οργισμένα) Αι στο διάολο και συ, παλιοςέντονο του κερατά! Όλο στο δρόμο μου σκαλώνεις, όταν δεν σε θέλω! Έτσι μου 'ρχεται να σε πετάξω απ' το παράθυρο καμιά μέρα! Να ησυχάσω από σένα! (το κάνει γρήγορα ένα κουβάρι, μαζεύοντάς το στην ηβική χώρα, και πάει να το πετάξει. Σταματά. Το ανασηκώνει λιγάκι. Κοιτάει το φύλο του, απορημένα. Μετανιώνει) Άσ' το καλύτερα ... Είναι προτιμότερο έτσι ... (μικρή παύση)

(λυπημένα και γέρνοντας νωχελικά στο κρεβάτι) Οουουφ! ... Να τι ήθελα να σας πω! ... (χαμηλώνοντας τη φωνή του σε συναμοτικό τόνο) Δεν με κατάλαβε ποτέ, φίλοι μου. Γριά αυτή, νέος εγώ. Αδιέξοδο! Ανώφελο! Όλη τη περιουσία σου να δώσεις, η γριά

δεν θα χορτάσει αν δεν σε ξεκάνει ολόκληρο! Στο τέλος, θα σ' αφήσει πανί με πανί! Ρουφάει νιότη, ρουφάει και τον ... *(ανασηκώνει το σεντόνι. Κοιτάει από κάτω. Με σοβαρό-αφελές ύφος)* Όχι, εντάξει είναι. Όλα υπό έλεγχο. Ευτυχώς! *(μικρή παύση)*

»Τι έλεγα; Α! Ότι δεν με συγχώρεσε ποτέ, αδέλφια μου! Η σκρόφα! *(αναπολώντας)* Σφιχτοδεμένες γάμπες ... Στήτο στήθος ... Αισθησιακή φωνή ... Δελεάστηκα! Ξέχασα τη διαφορά, πουλάκια μου! *(μικρή παύση)* Πού να σας τα λέω! Ακούστε! Αργή ανάσα αυτή, πιο γρήγορη εγώ! Βαρύς θυμός εγώ, 'λαφριά σιωπή αυτή! Δεν βιάζονται οι γέροι κι οι γριές, αδέλφια μου! Δεν βιάζονται ποτέ! *(μικρή παύση)*

»Μη μου πεις ... Μη μου πεις! *(κοιτάζει κάτω από το σεντόνι, έντρομος)* Ω! Όχι! Όχι, πάλι! Θεέ μου! *(δυνατό βογκητό. Βαθιές ανάσες. Ηρεμεί ...)* Αυτό ήταν ... Πάει ... Τέλειωσε ... *(μικρή παύση)* Ναι! Ναι! Μας άρεσε και τους δύο! *(μικρή παύση)* Πού είχαμε καταλήξει; *(προς το κοινό)* Καμιά ιδέα, παιδιά; *(ανασηκώνει πάλι το σεντόνι. Κοιτάζει από κάτω)* Ευτυχώς ... Εντάξει μου φαίνεται τώρα ... *(με σοβαρό τόνο προς το κοινό)* Όχι! Εντάξει! Εντάξει είναι τώρα σας λέω! *(μικρή παύση)*

»... Αααα, πουλάκια μου! ... Σας έλεγα για τα γερόντια απ' ό,τι θυμάμαι! *(με οργή)* Τα γερόντια, φίλοι μου, αφήνουν ανέπαφα τα ίχνη τους στον αργό βηματισμό τους! *(μικρή παύση. Στυλώνει τα μάτια του στο κοινό. Δακρυσμένο βλέμμα. Συγκινημένος)* Την αγάπησα ... Την αγάπησα σαν παιδί ... Έγερνα στον ώμο της και έκλαιγα, όταν με μάλωνε ... *(κρύβει το πρόσωπό του μέσα στα χέρια του. Λυγμοί)* Αφού την αγάπησα, σας λέω! ... *(λυγμοί)* Μη με μαλώνετε, αδέλφια μου! ... Μη με μαλώνετε κι εσείς ... Όπως κι εκείνη ... *(λυγμοί)* Δεν με συγχώρεσε ποτέ της ... Γι' αυτό και έκανε αυτό που έκανε ... *(λυγμοί. Φωνάζει δυνατά)* Παλιόγεροι! Δεν συγχωρείτε ποτέ σας! Να πάτε να γαμηθ ...! Στο διάολο όλοι σας! *(λυγμοί)*

... Πόσα εκατοστά «την» έχω, και ένα σωρό τέτοια με ρωτούσε! *(οργισμένα)* Όσο θέλω «την» έχω, παλιόγρια! Μόνο αυτό σ' ένοιαζε από μένα! *(λυγμοί. Ανασηκώνει το σεντόνι. Κοιτάζει από κάτω. Με σοβαρό-αφελές τόνο)* Δεν ντράπηκα ποτέ για το μπόι της, είναι αλήθεια *(με ανασηκωμένο το σεντόνι)* Όχι ... Εντάξει ... Εντάξει είναι απ' ό,τι βλέπω ... *(χαμογελάει πονηρά)* Πολύ ωραία, θα έλεγα, μάλιστα! *(μικρή παύση)*

»Α! Τι σας έλεγα; ... Φυσικά και δεν με συγχώρεσε, αδέλφια μου. *(μικρή παύση. Ξεκαρδίζεται στα γέλια)* Να βλέπατε τι βρακάκια φορούσε για χάρη μου, η μπεμπούλα! Όλο δαντέλες και κορδέλες! *(μικρή παύση. Λυπημένα)* Το βράδυ που χωρίσαμε, μου πέταξε μια ντουζίνα εσώρουχα στα μούτρα, την ώρα που έφευγα. Δεν την ξαναείδα από τότε ...

(κλαίγοντας και φωνάζοντας δυνατά) Στο διάολο να πάτε, παλιόγριες όλου του κόσμου! Μέχρι να μάθετε να συγχωρείτε, οι νέοι θα σας καταριούνται απ' άκρη σ' άκρη! *(Σταματά απότομα να κλαίει. Σοβαρό ύφος)* Την καταράστηκα. Δεν σας το κρύβω, αδέλφια μου. Της είπα: «Άλλος γαμιόλ ..., κυρά μου, μη σε βρει! Εγώ να είμαι ο τελευταίος!». Κι εκείνη μού έδωσε δυο δυνατά χαστούκια: «Χεστρομπέμπη!», φώναζε και έκλαιγε: «Ούτε να γαμάς ούτε ν' αγαπάζ ξέρεις!» ...

(μικρή παύση. Κλαίγοντας) Άδικο ... Άδικο ... *(σταματά απότομα. Σφίγγει τα δόντια. Αφήνει ένα αργόσυρτο μουγκρητό πόνου να βγει από το στήθος του)* Ααα ... Ααα ... Ααα ... Αααααααα! *(βαθιές ανάσες. Ηρεμεί. Σηκώνει το σεντόνι και κοιτάζει από κάτω το φύλο του. Χαμογελάει πονηρά στο κοινό)* Αυτή τη φορά, το φχαριστήθηκα αφάνταστα! Αδέλφια μου! Και σ' εκείνη άρεσε! ...

*(κλείνει τα μάτια του, γαλήνιος. Χαμηλό φωτισμός.
Από το βάθος της σκηνής ακούγεται η ίδια λυρική μελωδία)*

2^η Πράξη

(Ακούγεται κλάζον από αυτοκίνητο και ήχος από απότομο φρενάρισμα. Ο νεαρός άντρας πετάγεται από το μαξιλάρι του. Σηκώνεται από το κρεβάτι, κρύβοντας τη γύμνια του με το σεντόνι. Φοράει με προσοχή τα λουστρίνια παπούτσια του. Στέκεται μπροστά στο κοινό. Κωμική εμφάνιση)

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: Άλλη μια νύχτα στα σπλάχνα του δρόμου. Σαν καλικάντζαρος που βγήκε από τα έγκατα της γης, τον κόσμο να γνωρίσει ... *(χαμογελάει πονηρά)* Είναι γεμάτος γκομενάκια, τελικά, αυτός ο κόσμος, αδέρφια μου! Όρεξη να 'χεις να γαμ! *(μικρή παύση. Λυπημένα)* Μου έλειπε πολύ, είναι αλήθεια, τον πρώτο καιρό ... Ποια; Μα, δεν με παρακολουθείτε, επιτέλους;{!} Θα θυμώσω τώρα, αδέρφια μου! *(μικρή παύση)* Η γριά! Πόσες φορές θα σας το πω;{!} *(μικρή παύση. Ξεκαρδίζεται στα γέλια)* Σας τρώμαξα, ε, φίλοι μου; Καλά ... Καλά ... Συγγνώμη ... Είπαμε ... Ολίγον παρορμητικός! *(γέλια)*

... *(λυπημένα)* «Μόνο να πληγώνεις ξέρεις», μου έλεγε πάντοτε ... Κι εγώ, στον ώμο της ... Ναι ... Σας το είπα κι αυτό, φίλοι μου ... Δεν ξέρω αν το προσέξατε. Πέρασα πολλές μέρες και νύχτες πεσμένος στον ώμο της να κλαίω ... *(μικρή παύση)* Όχι! Αφού με ρωτάτε, σας απαντάω όχι! Όχι, δεν τη ξεπέρασα ποτέ τη γριά! *(λυπημένα)* Με τις άλλες, τις μικρές, υπάρχει πάθος ... Με τη γριά υπήρχε ... *(προσπαθεί να βρει τη κατάλληλη λέξη)* Ήταν σαν ... Να ... Αυτό που δεν ... Ίσως και λίγο από ...

(οργισμένα) Μαλακίες! Η σχέση μας ήταν μια μαλακία και μισή από εξαρχής! Εκείνη, είκοσι πέντε χρόνια μεγαλύτερη. Κάθε φορά που ... *(πονηρό χαμόγελο)* Ξέρετε τι εννοώ ... Φοβόμουν μήπως της σπάσω κανένα κόκαλο, της κακομοίρας! *(μικρή παύση. Κοιτάζοντας, λυπημένα, τα λουστρίνια παπούτσια του)* Πού να 'ναι τώρα; ... Το άγγιγμά της ... Οι πιτσιρίκες δεν ξέρουνε να αγγίζουνε, φίλοι μου ... Εκείνη ήξερε ... *(μικρή παύση. Βαθύς αναστεναγμός)* Αγάπη μου ... Πού είσαι; ...

(αλλαγή ύφους. Ξεκαρδίζεται στα γέλια) Δεν έλειπαν, βέβαια, και τα ευτράπελα μαζί της! Ακούστε! Ακούστε να γελάσετε κι εσείς! Μια νύχτα, που λέτε, πάει να μου βάλει 'καπελάκι' - έλα, μωρέ, ξέρετε τι σας λέω! Προφυλαχτικό! Έτσι το λέω εγώ! Ωχού! Σαν πρωτάρηδες κάνετε, πανάθεμά σας! ... Τέλος πάντων ... Μου το βάζει, που λέτε, με κάθε επιμέλεια και προσοχή, για να μην έχουμε κανένα ατύχημα, και τι μου λέει το αμέσως επόμενο λεπτό; *(γέλια)* Ακούστε να κουφαθείτε τελειώς!:

(με προσποιητά συνεσταλμένη φωνή) «Μα ... Εγώ ... Δεν έχω περίοδο εδώ και πέντε χρόνια ... Τι στο έβαλα;» *(ξεκαρδίζεται στα γέλια)* Ωραίο δεν ήταν; Σας άρεσε! Σας άρεσε! Σας βλέπω! Γελάτε, αδέρφια! *(γέλια)* Και εγώ, τι της λέω τότε; Για σκεφτείτε λιγάκι! Πού να πάει ο νους σας! *(γέλια)* Ακούστε!:

(με προσποιητά γλυκιά φωνή) «Ε! Μια που το έβαλες τώρα, καλή μου, άσ' το! Μη πάει και ο κόπος σου χαμένος!» *(γέλια)* Ωραίο; Σας άρεσε; *(γέλια)* Γελάτε, ε; Οουου! Τέτοια είχαμε πολλά με τη γριά! Πού να σας τα λέω! Βιβλίο θα μπορούσα να 'χω γράψει! *(γέλια)*

(αλλαγή ύφους. Λυπημένα) Θυμάμαι, τη πρώτη φορά που της ζήτησα να χωρίσουμε, μου είπε απορημένη: «Μα, γελάμε τόσο πολύ μαζί. Πού θα βρεις άλλη να γελάς

τόσο;» *(μικρή παύση. Βαθύς αναστεναγμός)* Γλυκιά μου αγάπη ... Για πάντα χαμένη ... *(μικρή παύση)*

»Α! Πώς τη λένε; Ναι! Ξέχασα να σας το πω! Σίσι! Σίσι τη λένε! Μη με ρωτάτε από πού βγαίνει, δεν ξέρω να σας πω, γλυκά μου. *(μικρή παύση)* Η Σίσι, που λέτε, ήταν όλο γλύκες και χάδια μαζί μου, όταν το ήθελε! *(με καμαρωτό ύφος)* Νέος, ωραίος, σεξουαλικός ... Τι μου έλειπε; Για τη Σίσι, και πολύς της έπεφτα! Όχι, εντάξει. Κι αυτή ... Δεν μπορώ να πω ... Στα νιάτα της, κουκλάρα! Αλλά εγώ τη χάρηκα μεσόκοπη ούσα! *(σταματά απότομα. Έτσι όπως στέκεται όρθιος μπροστά στο κοινό, με τα λουστρίνια παπούτσια του, κοιτάζει λίγο κάτω από το σεντόνι στην ηβική χώρα)* Να πάρει! Τώρα και χωρίς προηγούμενη ειδοποίηση, ρε Σίσι;! *(φωνάζοντας δυνατά)* Γαμώτο, καημέ μου! ... Ααα ... Ααα... Ααα... Ααα... Ααα... Αααχχχχχ! *(δυνατό βογκητό. Ηρεμεί. Βαθιές ανάσες. Κοιτάζει πάλι κάτω από το σεντόνι. Πονηρό χαμόγελο)* Καλό ήταν! Καλό ήταν, αδέλφια μου! *(μικρή παύση. Ξεκαρδίζεται στα γέλια)* Μανούλα πρώτη η Σίσι στο κρεβάτι! Έχω να το λέω!

(ακούγεται μουσική και φωνές θαμώνων από μπαρ) ... Στα μπαρ που την πήγαινα, μερικές φορές νομίζανε ότι ήταν η μητέρα μου. «Και τη μαμάκα του κουβαλάει ο μορφονιός», άκουσα να λένε. *(ξεκαρδίζεται στα γέλια)* Εκεί να δεις, γέλιο! *(σταματάει να γελάει. Σοβαρό ύφος)* Εκείνη στεναχωριόταν. Δεν μου μιλούσε μετά. Πονούσε ... Ένιωθα τον πόνο της ... Δεν μπορούσα να κάνω κάτι γι' αυτό ... *(Γέρνει το κεφάλι και σκεπάζει το πρόσωπό του με τα χέρια του. Φωνάζει δυνατά)* Στο διάολο όλα! Τι να 'κανα, ρε Σίσι! *(κλαίει)* Πέσ' μου! Τι να 'κανα, γαμώτο μου! *(σκουπίζει, με τα χέρια, τα μάτια του. Συνέρχεται πάλι)*

»Δεν είχα μία στη τσέπη μου, όταν τα φτιάξαμε. Μόνο όνειρα ... Όνειρα πολλά. Αν βλέπατε το σπίτι μου, σωστή τρώγλη! Όρθιος δεν χωρούσα να περάσω από την πόρτα. Πέρασα, όμως, στη καρδιά της ... Δεν το περίμενα ότι θα συνέβαινε ποτέ αυτό. *(ακούγεται θόρυβος από ποτήρια που πέφτουν στο πάτωμα και σπάνε. Φωνές και καβγάδες από θαμώνες του μπαρ)*

»Καβγαδίζαμε πολύ. Εκείνη ισχυριζόταν ότι κοιτούσα πιτσιρίκες και σκόπιμα την πήγαινα στα μπαρ για να κάνω καμάκι στις μικρές. Τι να της έλεγα; Είχε κάθε λόγο να υποψιάζεται. Κοιτούσα μικρές. Και, πολλές φορές, έκανα και καμάκι μπροστά της. Ήθελα να της σπάσω τα νεύρα και τα μούτρα μαζί. Να την εκδικηθώ. *(μικρή παύση. Κοιτάει ολόγυρα το κοινό)* Γιατί τρομάζατε, αδέλφια μου; Ναι! Καλά ακούσατε! Να την εκδικηθώ!

(σκύβει το κεφάλι) Με πίεζε να κάνουμε πράγματα που δεν ήθελα ... Καταλαβαίνετε ... Αισθανόμουν γελοίος ... Έλεγε ότι ο χρόνος τελειώνει για κείνη και έπρεπε να προλάβει. Για μένα, όμως, ο χρόνος δεν τελείωνε, σχεδόν άρχιζε ... Ήθελα να ζήσω, ενώ εκείνη αδιαφορούσε πλέον για το καθετί. Όλα ήταν δοκιμασμένα, κι εγώ, απλώς, μια ξεχωριστή εμπειρία που την έβγαζε από το αδιέξοδο της ζωής της. Δεν το άντεχα αυτό. Με έπνιγε. Όμως ... Σε κάθε πνιγμό υπάρχει, πάντα, μια μικρή στιγμή ηδονής. Όταν κοντεύεις να σβήσεις ... Όταν δεν ελέγχεις, πια, τις αισθήσεις σου ... *(τινάζει απότομα το κεφάλι του προς τα πίσω. Δυνατό βογκητό)* Αααχχ! Σβήνω, αγάπη μου! ... *(βαθιές ανάσες. Ηρεμεί. Σηκώνει λίγο το σεντόνι και κοιτάζει την ηβική χώρα)* Τραγικό!

»Μια μέρα, μού πέταξε ένα βάζο. Με βρήκε στο φρύδι. Γύρισα με τρία ράμματα στο σπίτι μας. Στο σπίτι της, δηλαδή. Εκεί έμενα τον περισσότερο καιρό. Όταν με είδε, έπεσε στην αγκαλιά μου και έκλαιγε με λυγμούς: «Σ' αγαπώ ... Μη μ' αφήσεις ... »
(κοιτάζοντας με απλάνες, δακρυσμένο βλέμμα το κοινό) Δεν θα σ' αφήσω ποτέ, αγάπη μου ... Δεν θα σ' αφήσω ποτέ ...

(ακούγεται κόρνα αυτοκινήτου και μια γυναικεία νεανική φωνή): Άντε! Πού είσαι; Σε περιμένω! Έλα! (ο νεαρός άντρας αμφιταλαντεύεται για λίγα λεπτά, έπειτα φωνάζει:) Έρχομαι! Έρχομαι!

(μελαγχολικά) Και, όμως, την άφησα τη Σίσι ... Και πήγα ... (ακούγεται η ίδια νεανική γυναικεία φωνή να τον καλεί ...) Στη φωνή που με καλούσε ...

(σκοτάδι)

3^η Πράξη

(Ακούγεται ήχος από τρυπάνι, λες και γίνονται εργασίες έξω στο δρόμο. Ο νεαρός άντρας ζυπνάει και σηκώνεται από το κρεβάτι. Τυλιγμένος μόνο με τα σεντόνια, φοράει τα λουστρίνια παπούτσια του. Ο ήχος σταματά απότομα)

ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: Πού είχαμε μείνει, φίλοι μου; *(μικρή παύση)* Α! Νόμιζα ότι σας το είχα πει, αλλά, μάλλον, μου διέφυγε. Δεν πειράζει! Λοιπόν, ακούστε: Κάναμε ανακαίνιση στο σπίτι μας. Στο σπίτι της Σίσις, δηλαδή. Τα ήθελε όλα στη τρίχα, η ρουφιάνια! Δάπεδα, ταβάνια, κορνίζες, περβάζια, κουφώματα ... Τι να σας λέω! «Ο πρίγκιπας μου θέλω να ζει σε παλατάκι», μου έλεγε. *(Αναστενάζει)* Πρίγκιπας, δίχως βασίλειο ... *(μικρή παύση)* Δεν βαριέστε! *(μικρή παύση)* Περνάει γρήγορα ο καιρός, αδέρφια μου. Ό,τι φτιάχνεται, πολύ γρήγορα ξεφτιάχνεται. Ακόμη και τα παλάτια σωριάζονται μια μέρα. Και τι μένει; Ο χρόνος, φυσικά! Μονάχα ο χρόνος ... *(αρχίζει να ακούγεται πάλι ο ίδιος εκνευριστικός και μονότονος ήχος από τρυπάνι)*

»Μονότονος ο χρόνος, ε; Τι λέτε και εσείς, τρυγονάκια μου; *(κοιτάζει διερευνητικά το κοινό)* Εσάς σας κούρασε ο χρόνος, γλυκά μου; *(πλησιάζει το κοινό και γέρνει προς τα εμπρός το σώμα του)* Για να σας δω ... Για να δω τα ματάκια σας, τα όμορφα ... Αααα ... Μμμμ ... Ναι ... Μάλιστα ... Πολύ ωραία ... Ναι! Ναι! Σας κούρασε! Σας κούρασε, ο γαμημένος ο χρόνος και εσάς, απ' ό,τι βλέπω! Μαύρους κύκλους και σακούλες έχουν τα ματάκια σας! *(ναζιάρικα)* Πιτσουνάκια μου, πιτσουνάκια μου, κουρασμένα! ... *(ξεκαρδίζεται στα γέλια)*

»*(σοβαρεύει)* Όλους τους κουράζει, μια μέρα, ο χρόνος, φίλοι μου. Όλους! Όσες κρέμες και να βάλεις ... Κι αυτοί που θα σας πούνε το αντίθετο, μη τους πιστέψετε. Ψέματα λένε και σας κοροϊδεύουνε, τ' αρχίδια! *(με προσποιητά γλυκιά φωνή)* "Καλέ πόσο νέος έμεινε! Καλέ τι γοητευτική που είναι, παρά τα εξήντα της χρόνια!" ... Παπαριές! Μέρα και νύχτα με τις κρέμες! Πασαλείβουν το πράμα τους με τα χέρια τους, πασαλείβουν και τις σκατόφατσές τους μαζί! *(φωνάζει δυνατά, κάνοντας τα χέρια του χωνί)* Εεεεεε! Ξυπνήστε!!!! Τη ψυχή σας με τι θα τη πασαλείψετε, σαρδανάπαλοι του κερατά; Μου λέτε; {} Αν σας έχει μείνει, βέβαια, ψυχή! ...

(γέρνει το κεφάλι και κοιτάζει τα λουστρίνια παπούτσια του. Χαμογελάει φιλάρεσκα. Τα δείχνει στο κοινό, κουνώντας τα πόδια του. Γλυκαίνει τη φωνή του) Πέρσι τα αγόρασα. Δεν είναι πολύ ωραία, γλυκά μου; Γαμάτα, ε; *(ξεκαρδίζεται στα γέλια)* Έχω ρίξει γκόμενες και γκομενάκια μ' αυτά! Οουου!!! ... *(μικρή παύση. Σοβαρεύει)* Αλλά, ας επανέλθουμε στο προκείμενο! Εμένα, που λέτε, με είχε κουράσει αφάνταστα ο χρόνος. Δεν σας το κρύβω, αδελφάκια μου. Πλήξη ... Μονοτονία ... *(ακούγεται ήχος από κομπρεσέρ, αυτή τη φορά)* Σπασικλο-κατάσταση, δηλαδή! ...

(χτυπάει δυνατά τα πόδια του στη σκηνή. Απευθύνεται σε κάποιο αόρατο πρόσωπο, λογομαχώντας) Άντε! Σκάσε! Στο διάολο να πας! Μ' έπρηξες! Να φύγω; Να φύγω θες, κυρά μου; Το βραδάκι, όμως, σαν θα 'ρθεί ... Άλλα θα μου ζητάς τότε! Μόνο το πήδημα σ' ενδιαφέρει, σκρόφα!

»Η Σίσι μ' έδωχνε από το σπίτι, και εγώ ξαναγυρνούσα ... Τι να 'κανα, άλλωστε; Το σπίτι μου το ξενοίκιασα. Για την ακρίβεια, με πέταξαν έξω κλοτσηδόν. Χρωστούσα,

βλέπετε, ενοίκια δύο ετών. Τι να ‘καναν κι οι άνθρωποι! *(αναπολώντας)* Η Σίσι μού έχτιζε παλάτια ... Ο άνεμος, όμως ... *(μικρή παύση)* Ο άνεμος; Τι εννοώ, όταν λέω ο άνεμος; *(αναστενάζει βαθιά)* Αχ, αδελφάκια μου! ... Ο άνεμος είναι η ζωή ... Φτερό στον άνεμο όλοι μας! Φτερό στον άνεμο! *(μικρή παύση)*

»Που λέτε ... Η αγκαλιά της μου είχε γίνει, πλέον, σωστό μαρτύριο ... Παλιά ξινά σταφύλια που μυρίζουν σαπίλα ... Πώς να σας το πω, βρε αδελφάκια μου, για να το καταλάβετε; Ολίγον εραστές, ολίγον παντρεμένοι! Ολίγον μοχθηροί, ολίγον μονιασμένοι! Ολίγον ... *(ζεκαρδίζεται στα γέλια)* Σεξ; ... *(αλλαγή ύφους-σοβαρεύει)* Είχα ξεενερώσει απίστευτα. Δεν σας το κρύβω. Μου ζητούσε ... Κι εγώ της αρνιόμουν. Μ’ έβριζε ... Με χτυπούσε ... Μου πετούσε αντικείμενα ... Μια μέρα, δεν άντεξα. Της έριξα μια μπουνιά. Μαύρισε όλο το μάτι της. Της έβαζα πάγο μετά, για μία εβδομάδα, για να ξεπρηστεί.

»Εκείνη, κάπου-κάπου, έγερνε στην αγκαλιά μου και μ’ έσφιγγε επάνω της. «Ακόμη και έτσι, σε λατρεύω» μου έλεγε. Δεν μπορούσα να συγκρατήσω τα δάκρυά μου. Ένα βράδυ, εν μέσω δακρύων, αναφιλητών και πάγου για το μάτι της, την πήρα ύστερα από ένα μήνα περίπου. Τι να πρώτο θυμηθώ από εκείνη τη βραδιά, φίλοι μου! Κάποια στιγμή έχασα τις αισθήσεις μου – θα σας πω και γι’ αυτό – μη βιάζεστε! Όλα στην ώρα τους, αδελφάκια!

(βγάζει τα λουστρίνια παπούτσια του και τα κρατάει στο χέρι) Μου ευχήθηκε καλή τύχη, μετά από εκείνο το βράδυ ... Με τα παπούτσια στο χέρι και την καρδιά κομμάτια, τι τύχη μπορεί να έχει ένας άνθρωπος; ... *(στυλώνει τα μάτια του στο κοινό. Συγκινημένος)* Σίσι ... Αγάπη μου ... Μ’ ακούς; ... Όπου κι αν είσαι ... Εκεί που είσαι ... Θα έρθω να σε βρω ...

(σκοτάδι)

4^η Πράξη

(Σκοτάδι στη σκηνή.

Ακούγονται ανάσες και βογκητά από ερωτική συνεύρεση.

Η σκηνή φωτίζεται.

Βλέπουμε τον νεαρό άντρα, πεσμένο στο πάτωμα, να κοιμάται, σκεπασμένος με σεντόνια.

Αγκαλιάζει το μαξιλάρι πάνω στο στήθος του.

Ξυπνάει σιγά-σιγά)

- **ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ:** «Το να χάνεις τις αισθήσεις σου πάνω στην ερωτική πράξη δεν είναι και ό,τι το καλύτερο, μου είπε ο ψυχαναλυτής. *(χασμουριέται και φιλάει το μαξιλάρι του)* Καλημέρα, αγάπη μου ... *(σηκώνεται από το πάτωμα. Ψάχνει για τα λουστρίνια παπούτσια του. Δεν τα βρίσκει)* Μα, πού είναι τα παπούτσια μου; Αυτή η Σίσι, βρε αδελφάκια μου, πάνω στη πρεμούρα της, κάθε φορά ... *(ξεκαρδίζεται στα γέλια)* Τέλος πάντων. Δεν πειράζει. *(τυλίγει το σεντόνι, σαν μανδύα, γύρω από το σώμα του)*

»Αααχ! Έτσι που λέτε! Ο ψυχαναλυτής μου μπήκε σε υποψίες. «Και γιατί να χάνεις τις αισθήσεις σου;» με ρωτούσε και με ξαναρωτούσε. Τι να του έλεγα; Ότι η Σίσι μού έκλινε το στόμα και, μερικές φορές έφραζε και τη μύτη μου, κατά λάθος, για να μην ακούει αυτά που της έλεγα; *(ξεκαρδίζεται στα γέλια)* Όχι, όχι, αδελφάκια μου, δεν της έλεγα βρομόλογα! Άλλα πράγματα ... Τη πρώτη φορά, έβαλα και τα κλάματα μαζί. Στην αρχή το δέχτηκε. Με πήρε στην αγκαλιά της και με χάιδευε. Μετά, όμως, δεν άντεχε. Έφραζε το στόμα μου, πριν καν προλάβουν να βγουν οι λέξεις από τα χείλη μου ... Ένιωθα να πνίγομαι ...

(ακούγονται ανάσες και, από το βάθος της σκηνής, η φωνή του νεαρού άντρα: «πνίγομαι, αγάπη μου ... »)

»Ναι ... Η αλήθεια είναι ότι χανόμουν σ' έναν λήθαργο, χωρίς επιστροφή ... Άλλοτε μου το συγχωρούσε. Άλλοτε, όχι. «Δεν μπορώ έτσι!» ούρλιαζε. «Με προσβάλλεις! Δεν το καταλαβαίνεις;{!}» Ήθελε να τελειώνουμε μαζί, αλλά εγώ δεν μπορούσα πάντα, γιατί λιποθυμούσα κάπου στο ενδιάμεσο. Μετά ... Ψαχούλευε κάτω από τα σεντόνια ... Τα δάχτυλά της λικνίζονταν με άνεση ... Έβρισκα, ξανά, τον σφυγμό μου ... Η ανάσα μου γινότανε όλο και πιο γρήγορη ... *(κλείνει τα μάτια, ανασαίνει γρήγορα. Δυνατό βογκητό. Συνέρχεται)*

»Πάει ... Τέλειωσε ... *(μικρή παύση)* Έτσι τελειώναμε τις περισσότερες φορές. Λίγο βάρβαρος τρόπος, δεν βρίσκετε; Δεν γινότανε, όμως, αλλιώς ... «Πέσ' μου τι μεσολαβεί, πριν λιποθυμήσεις» με ρωτούσε επίμονα ο ψυχαναλυτής, τον οποίο, φίλοι μου, είχα αρχίσει να επισκέπτομαι τακτικότερα. Μια μέρα, ύστερα από πολλές πιέσεις, με ανάγκασε να του πω ότι η σύντροφός μου είναι είκοσι πέντε χρόνια μεγαλύτερή μου και αυτό μου προκαλεί άγχος όταν την πηδ ... «Μήπως τη βλέπεις σαν μαμά;» με ειρωνεύτηκε. Το αίμα ανέβηκε στο κεφάλι μου. Κάτω από τα μουστάκια του γελούσε, ο μπάσταρδος! Το έβλεπα στα μάτια του! Με κορόιδευε!

Σηκώθηκα από το ντιβάνι που με είχε στημένο επί μία ώρα, του πέταξα στα μούτρα τα χρήματα και ένα "άντε, ρε, μαλάκα!" και δεν ξαναπάτησα το πόδι μου.

»Όταν επέστρεψα στο σπίτι, δεν μπόρεσα να το κρύψω από τη Σίσι. Της τα διηγήθηκα όλα χαρτί και καλαμάρι. Εκείνη, τότε, μου είπε σοβαρά: «Έπρεπε να πάμε μαζί. Θα ένιωθες πιο άνετα, αν μας έβλεπε και τους δύο». Την άρπαξα από τα μαλλιά, αδελφάκια μου, και της έριξα δυο σκαμπίλια, που της ήρθε ο ουρανός σφοντύλι! Της είπα: «Θα ένιωθα πιο άνετα, παλιοσκρόφα, αν δεν με τυραννούσες κάθε φορά που μου ζητάς να σε πάρω από πίσω!».

(πιάνει το κεφάλι του απελπισμένος) Δεν άντεχα αυτά που μου ζητούσε ... Ήθελα να είμαι γλυκός μαζί της ... Την παρακαλούσα ... Εκείνη ήθελε να είμαι βάρβαρος ... Πρόστυχος ... Φτηνός ... *(μικρή παύση)*

»Τι λέγαμε; ... Οι λιποθυμίες, που λέτε, φίλοι μου, είχαν μπει, πια, στην ημερησία διάταξη των ερωτικών μας περιπτώσεων με τη Σίσι *(ξεκαρδίζεται στα γέλια)* Έχει, όμως, και την πλάκα του, δεν βρίσκετε; Εκεί που ... *(γέλια)* Έπεφτα σέκος! Θα έλεγε κανείς ότι η γριά μου είχε κάνει μάγια! *(γέλια)*

»Δεν μπορώ να πω! Στα προκαταρκτικά ήμουν καλός! Στην κυρίως πράξη, όμως ... *(γέλια)* Πάπαλα, φίλοι μου! Κώλωνα κανονικότητα! Εκείνη, τότε, επιστράτευε το παιχνιδάκι με τα δάχτυλα και τη συνέχεια ... Τη γνωρίζετε ...

»Μια νύχτα, πάνω σε έναν από τους συνηθισμένους καβγάδες μας, μου το πέταξε, η σκρόφα: «Εσύ δεν θέλεις ερωμένη, αγόρι μου. Θέλεις μια μαμά, που δεν είχες ποτέ, να σε θηλάσει! Πάρ' την! Είναι όλη δική σου!» Περίμενε να δει τις αντιδράσεις μου, ξέστηθη. Αισθανόμουν στο πρόστυχο χαμόγελό της, τα δόντια της να ξεσκίζουν τη σάρκα μου ...

(σκύβει και παίρνει από το πάτωμα το μαξιλάρι. Το κρατάει σε μικρή απόσταση από το πρόσωπό του. Του μιλάει) ... Έχεις δίκιο, Σίσι ... Είμαι μπάσταρδο ... Δεν γνώρισα μητέρα ... Και ο γαμημένος, ο ψυχαναλυτής, αυτό είπε ... Ότι σε βλέπω σαν μαμά ... Γι' αυτό και ... *(κλαίει)* Είμαι άρρωστος, Σίσι ... Δεν μπορείς να συγχωρέσεις έναν άρρωστο; ... Στα χέρια σου είμαι μια εικόνα που σπάει σε χίλια κομμάτια ... Λιώνω σαν το κερί ...

(ξεκαρδίζεται στα γέλια) Ο πρίγκιπας σου είναι ανάπηρος, Σίσι! ... *(με παραφορά)* Πηγαίνει με ένα κάρο πιτσιρίκες! Πηδάει τη μία μετά την άλλη και, μετά, γυρνάει, πάντα, σε σένα! Για να πηδήξει και σένα, αλλά δεν μπορεί! Και ενώ δεν μπορεί να σε πηδήξει, το θέλει! Και ενώ το θέλει, δεν μπορεί! *(χαστουκίζει με μανία το μαξιλάρι)* Τα ήξερες όλα, παλιοσκρόφα! Γι' αυτό μου έκλεινες το στόμα, όταν το κάναμε! Τα ήξερες όλα, αλλά το γούσταρες! Γιατί είσαι μια διεστραμμένη, παλιόγρια! Που το μόνο που ήθελες από μένα, ήταν να πεις, σαν βαμπίρ, το αίμα μου και τα νιάτα μου μαζί!

»Γιατί είμαι αθώος! Ενώ εσύ είσαι ένοχη! *(πετάει το μαξιλάρι κάτω και το πατάει, με μανία, με το πόδι του)* Είσαι ένοχη! ... Ένοχη! ...

*(γονατίζει δίπλα στο μαξιλάρι.
Κρύβει το πρόσωπό του μέσα στα χέρια του και κλαίει με λυγμούς)*

Σ' αγαπώ, Σίσι ... Σ' αγαπώ ...

Γιατί το έκανες αυτό, αγάπη μου; ... Γιατί; ...

(σκοτάδι)

5^η Πράξη

(Σκοτάδι στη σκηνή. Ακούγεται ένα στρατιωτικό εμβατήριο. Ο νεαρός άντρας βγάζει από πάνω του το σεντόνι. Φοράει το λευκό πουκάμισο, αφήνοντάς το ανοιχτό, και το μαύρο παντελόνι, που ήταν ριγμένα στο πάτωμα. Η σκηνή φωτίζεται)

- **ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ:** « Νομίζω ότι πρέπει να σας πω τι έγινε εκείνο το βράδυ με τη Σίσι ... Το τελευταίο βράδυ ... *(κάθεται στην άκρη του κρεβατιού, με τα χέρια σταυρωμένα πάνω στα γόνατα)* Όσο εκείνη μου έδειχνε χυδαία το στήθος της, εγώ ούρλιαζα σαν τρελός: «Δεν θέλω μια μαμά! Θέλω αγάπη! Αυτό που δεν μου έδωσες εσύ ποτέ!»

«Ένα μπάσταρδο, όση αγάπη και αν του δώσεις, είναι ανίκανο να την αισθανθεί!» μου είπε, τότε, εκείνη. Την πλάκωσα στα χαστούκια, αδέρφια μου ... Προσπαθούσε να αμυνθεί και εγώ τη χτυπούσα αλύπητα, στο πρόσωπο, τα χέρια ... Έπειτα, την πέταξα πάνω στο κρεβάτι και της είπα: «Σήμερα, δεν θα λιποθυμήσω! Στο υπόσχομαι!»

*(ακούγονται αλλόκοτοι δυνατοί ήχοι από πνευστά μπάντας να παίζουν παράφωνα) ... Στην αρχή, εκείνη με χτυπούσε με τα χέρια της ... Με κλωτσούσε με τα πόδια της ... Μετά, αφέθηκε ... *(μικρή παύση)* Δεν λιποθύμησα ...*

»Μου ζήτησε, με κλάματα, να τη συγχωρέσω ... Φώναζε ότι ένας χωρισμός θα τη σκότωνε ... Δεν θα το άντεχε να ζει μακριά μου ... Είχα πάρει την απόφασή μου ... Δεν πήγαινε άλλο ...

»Έμεινε για λίγα λεπτά μετέωρη να κοιτάει μια εμένα και μια στο κενό ... Μετά ... Με φίλησε στο μάγουλο και μου είπε: «Καλή τύχη να έχεις» ...

»Δεν την ξαναείδα ... Τη στιγμή που έβγαινα από την πόρτα του σπιτιού της, άρπαξε μια ντουζίνα από τα εσώρουχά της και μου τα πέταξε ... *(σηκώνεται όρθιος μπροστά στη σκηνή. Βγάζει από την τσέπη του ένα μαύρο εσώρουχο)* Κράτησα ένα για να τη θυμάμαι ...

»Αυτή ήταν η Σίσι, φίλοι μου ... Τώρα ξέρετε ... Δεν σας έκρυψα τίποτα ... Θα φτάσουμε μαζί μέχρι το τέλος ... Θα δείτε ... Αγαπιόμαστε εμείς ...

(σκοτάδι)

6^η Πράξη

(Ο νεαρός άντρας κλείνει ένα-ένα τα κουμπιά του πουκαμίσου του. Βάζει επιμελώς το πουκάμισο μέσα στο παντελόνι και φοράει έπειτα τα λουστρίνια παπούτσια του. Φτιάχνει τα μαλλιά του)

- **ΝΕΑΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ:** «Βγήκα από πολλές ξένες αυλές στη ζωή και μόνο μία θα θυμάμαι πάντοτε. Καλή της ώρα, όπου κι αν βρίσκεται. Μου έλεγε: «Όλα στη ζωή είναι στρωμένα, αγόρι μου, όταν εμείς είμαστε καλοσυγυρισμένοι επάνω μας». Ήταν σπουδαία γυναίκα. Ήταν μητέρα ... *(κάθεται κάτω στο πάτωμα, στα πόδια του κρεβατιού, με λυγισμένα τα γόνατα)*

»Σήμερα ... Έχω μια νοσταλγική διάθεση, αδέρφια μου ... Δεν είναι παράξενο; Μικρός ξεχνιόμουν με το παιχνίδι. Μου άρεσε να είμαι ριψοκίνδυνος. Αυτά που δεν έκαναν οι άλλοι, ήθελα να τα κάνω εγώ. *(χαμογελάει)* Έγραφα και στιχάκια στα κορίτσια. Δεν είχα, βλέπετε, αδέρφια, και τα κορίτσια ήταν κάτι ιερό. Θυμάμαι το πρώτο φιλί ... Το πρώτο χάδι ... Τη πρώτη φορά ... *(χαμογελάει)* Ω! Δεν λιποθύμησα! Δεν λιποθύμησα, αδέρφια μου. Δεν πρόλαβα, δηλαδή. Ήταν πολύ γλυκό και ευγενικό κορίτσι ... Μπορεί να θυμηθώ και το όνομά του. Είπαμε ... Σήμερα, έχω μια νοσταλγική διάθεση ...

»Όταν μπήκα στην εφηβεία, έβλεπα τους μπαμπάδες με τα μικρά τους και φανταζόμουν τον εαυτό μου κάπως έτσι. Να κρατάω και εγώ από το χέρι ένα μικρό αγόρι ... Ωραία εικόνα. Ίσως και να ισοδυναμεί με χίλιες. Μικρός το δέμας, μεγάλα όνειρα! Δεν βρίσκετε;

»Ο γάμος; Δεν μ' ενδιέφερε ποτέ ο γάμος, αδέρφια μου. Ποιος γάμος μπορεί να σου εξασφαλίσει την ευτυχία; Βλέπετε γύρω σας ευτυχισμένους παντρεμένους; *(δείχνει με το δάχτυλό του το κοινό)* Εσείς! Εσείς, φίλοι μου, που είστε παντρεμένοι! Βρήκατε την ευτυχία; *(χαμογελάει)* Δεν σας μαλώνω, αδέρφια μου. Μην τρομάζετε. Σας αγαπάω. Ποτέ δεν θα μπορούσα να σας μαλώσω ...

»Έφτασα μέχρι τα σκαλιά της εκκλησίας με μια κοπέλα της ηλικίας μου και έκοψα λάσπη, λουσμένος από πάνω μέχρι κάτω στον ιδρώτα. Τα πόδια μου κολυπούσαν στα παπούτσια. Κανείς δεν έδωσε ποτέ σε μένα όρκο ζωής. Ούτε καν εκείνη που με 'φερε στη ζωή ... Πώς θα μπορούσα, λοιπόν, εγώ να δώσω σε κάποιον έναν τέτοιο όρκο, φίλοι μου; ... Οι αγκαλιές είναι αγκαλιές ... Οι νύχτες είναι νύχτες ... Οι ανάσες ακολουθούν η μία την άλλη, πριν σβήσουν στο σκοτάδι ... Υπάρχει ένας χρόνος ... Ήθελα, πάντοτε, ο χρόνος να μην σκαλώσει πουθενά ...

»Ο χρόνος σκάλωσε περήφανα επάνω της μια φθινοπωρινή ημέρα ... Μου φάνηκε απίστευτα γοητευτική απ' τη πρώτη ματιά. Μεγάλη η απόσταση! *(γελάει)* Είχε ήδη έναν αποτυχημένο γάμο. Κι εγώ ένας αμνός, ανυποψίαστος, προς τη σφαγή!

»Γνωριστήκαμε σ' ένα καφέ. Έμπαινα με φόρα κι εκείνη έβγαινε. Την έσπρωξα κατά λάθος και έπεσε η τσάντα της. Έσκυψα να τη σηκώσω και άθελά μου το μάτι μου διαπέρασε τη σχισμή του πουκαμίσου της. Ένωσα τη ζεστασιά του κορμιού της να με τυλίγει, να με αιχμαλωτίζει από χίλιες μεριές ... Εκείνη το διαισθάνθηκε και μου

χαμογέλασε. Δεν ήταν ένα χαμόγελο σαν αυτά που είχα γνωρίσει μέχρι εκείνη τη στιγμή. Ήταν ένα τόσο διαφορετικό χαμόγελο, με διαφορετικές αποχρώσεις και μυρωδιές ...

«Είμαι πολύ μεγαλύτερή σου» μου είχε πει και εγώ επέμενα ότι η ηλικία δεν είναι πρόβλημα. Προσπαθούσε με χιούμορ να με κάνει να αισθανθώ άνετα. Είχα, πάντοτε, τρακ όταν βρισκόμασταν μαζί. «Σε αγχώνει η ηλικία μου» χαμογελούσε, τον πρώτο καιρό, όταν ακόμη όλα ήταν μέλι γάλα μεταξύ μας. Μου χάιδευε τα μαλλιά. Ήταν πολύ γλυκιά μαζί μου ...

»Περνούσαμε ώρες, ξαπλωμένοι στον καναπέ, χωρίς να μιλάμε. Εγώ στην αγκαλιά της, σαν μικρό παιδί. Όλα άλλαξαν, όταν της ζήτησα, ένα δειλινό, να παντρευτούμε. «Αν ήθελα ένα δεύτερο γάμο, δεν θα επέλεγα εσένα» μου πέταξε, με θυμό, κατάμουτρα. Το ίδιο βράδυ, σαν μαινάδα, ζητούσε να κάνω πράξη τις πιο χυδαίες φαντασιώσεις της. Τα 'χασα. Ξέχασα ποιος είμαι. Ποια ήταν εκείνη. Υπέφερα από τις αφόρητες πιέσεις της. Απ' τις κρίσεις υστερίας που την έπιαναν όλο και πιο συχνά. Οι καβγάδες είχαν μπει για καλά στη ζωή μας ...

»Πηγαίναμε στα μπαρ και όταν επιστρέφαμε στο σπίτι της, κλεινόταν στο δωμάτιο και κάπνιζε με τις ώρες. Την παρακαλούσα να πλαγιάσουμε μαζί. «Η αγάπη όλα τα θεραπεύει» έτσι της έλεγα. Απ' το στόμα της έβγαιναν, πια, μόνο βρισιές και κακίες: «Να πλαγιάσουμε; Μήπως είσαι και ικανός να με γαμήσεις; Όλο ξερός πέφτεις!»

»Ήξερε ότι ήμουν ... Έκθετο ... Το είχε καταλάβει απ' τις πρώτες μας επαφές. Απ' τις πρώτες μου λιποθυμίες. Με είχε τυλίξει με στοργή. Τώρα, έμπηγε τα νύχια της, τόσο βαθιά μέσα μου, σαν να ήθελε να μείνουν ανεξίτηλα τα σημάδια της πάνω στο δέρμα μου.

(ανάβει τσιγάρο. Το καπνίζει) Ένα βράδυ, έσβησα τη καύτρα του τσιγάρου μου πάνω στη κοιλιά της. Εκείνη, από τον πόνο, όρμησε επάνω μου και, μέσα στα αναφιλητά της, με χτύπαγε. «Όπως εσύ, έτσι και εγώ!» ούρλιαζα. Ύστερα, έγερνα στον ώμο της για ώρα ... «Σε θέλω κοντά μου» μου ψιθύριζε στ' αυτί, και αυτό μ' έκανε να κλαίω με λυγμούς ...

»Η εικόνα, με το μικρό χαμογελαστό αγόρι να το κρατάω από το χεράκι, ξεθώριασε ... Έγινε φτηνή λεζάντα σε διαφημιστικό σποτ. Ήξερα ότι δεν θα αποκτούσαμε ποτέ παιδί, λόγω της ηλικίας της, αλλά δεν με ενοχλούσε. Το είχα αποδεχτεί. Θα παρέμενα εγώ ένα μικρό αγόρι κοντά της ... Αυτό που δεν ήμουν ποτέ ... Δεν το θέλησε. Με απομάκρυνε. Μέρα με τη μέρα, γινόμασταν όλο και πιο απόμακροι ο ένας για τον άλλο. Πιο κακεντρεχείς. Πιο ξένοι. Υπάρχει, άραγε, οικειότητα στη ζωή, αδέρφια μου; ...

(σβήνει το τσιγάρο του στο πάτωμα)

»Μια αίσθηση που δεν χάνεται ποτέ. Όσα χρόνια κι αν περάσουν, την κουβαλάς επάνω σου, σαν καταδίκη ... Σαν κατάρα ...

(σηκώνεται όρθιος.

Στέκεται στο κέντρο της σκηνής)

»Είναι ώρα να σταθούμε όρθιοι, φίλοι μου. Δεν μπορούμε ν' αποφύγουμε το μοιραίο. Τη βρήκαν, ένα απόγευμα, γυμνή μέσα στη μπανιέρα του σπιτιού της από υπερβολική δόση βαρβιτουρικών. Τα μάτια της μπλαβά και τρομαγμένα ... Ακόμη και έτσι, με κοίταζαν ηδονικά, όπως την κρατούσα στην αγκαλιά μου, με το κεφάλι της να γέρνει προς τα πίσω ...

»Η τραγωδία είναι μέσα μας ... Ανασύρεται από τον πυθμένα, όπως ένας πανάρχαιος μύθος ... Και οι καταραμένοι αυτής της γης *(βγάζει ένα μικρό εγχειρίδιο από τη τσέπη του)* είναι οι απανταχού σύμμαχοί μας ... Αδέλφια μας ... Φίλοι μας ... Όπως εσείς ... *(μπήγει το μαχαίρι στην κοιλιά του. Αναστενάζει βαριά)* Για μένα ...

(πέφτει στα γόνατά του. Φωνάζει δυνατά)

»Σίσι! ... Αυτή για σένα, αγάπη μου! ...

(μπήγει για δεύτερη φορά το μαχαίρι στη κοιλιά του. Ψυχορραγεί)
Στρέφει το βλέμμα του προς τον Εσταυρωμένο.
Φωνάζει δυνατά, μέσα από λυγμούς και ρόγχους)

»Πεθαίνω, Θεέ μου! ...

(στο πάτωμα πεσμένος) Όχι Όχι, αγάπη μου Δεν πεθαίνω ...

Είμαι ακόμη ζωντανός!... »

(ξεψυχάει)

(ΤΕΛΟΣ)